

I jeszcze lepij bandzie!

Minoło już trocha czasu,
jak tyn intruz nołs nawiedziół.
Choć narobiół dojs marasu,
ale kans nom tyż już pedziół.

Powodziół nom się przeca,
a narzykać my musieli;
tydziyń w myślach mych przeleca -
od pondziółku do niedzieli:

To dochtórka zaczęła plejs,
życie zmiynić mi kołzała,
kurzić przestać, chudo jejs,
jakeś lyki przepisała.

A choć bylimy i zdrowi,
to i tak nołs cojs bolaół;
odburkło się sąsiadowi,
byle co nom zawołodzaół.

To we szkole mi pedzieli,
że mój bajtel zajs nakusioół,
a i Farołrz przy niedzieli
swoje rady dać nom musioół.

I na ślypia my przejrzeli,
kiedy nołs zawarli w domach.
Że lejzie ku nom –pedzieli –
feste zakażnoł korona.

Tera dopiero prziznać trzeba,
że nasze serca i ślepe gały
ludzi wele nołs i chleba
tak richtich nie uważały.

Wrołz dochtoram, co o nołs dbają
i tym, co zawdy usługują,
Farołrzom, co sami w kościele rzykają,
nołgle wszejscy mocno dziękują.

A tyn intruz – wirus od korony–
niedługo od nołs się oddali;
łostanie w końcu zwyciężony
i banymy barzyj się szanowali.

Słońce zaświeci zajs nad nami,
zewsząd przestanie strach wiołć.
Bo ludzie –priznejcie sami –
są po to, coby im przołć.

I jeszcze lepij bandzie jak boół,
pokorne nom stanom się dusze;
przołć się banymy z podwójną siołą
po takyj walce z tym to wirusym.

Jeszcze lepij jak buół, bandzie,
skończymy taksować drugich;
tolerancjoł i pokój wszandzie
łostanie na czas... oby długi!